„Isa peaks sulle niikohe 160 rubla minu osast wälja maksma. Aga nii! Mina loen alles 20 aastad! Isa ei taha mulle mitte enam raha saata ja minu teenistus — — — Siin sai eksitud, üks kirjakandja tuli sisse ja pani kaks läikiwad saea rublast raha nõbu ette. Kui kirjakandja wäljas oli, langes ta minu rinnale. „Oh Jumal! oh Jumal!" turtsus ta, „missugune ootmata õnn!" Mõtle, mina olin natuke kirjutanud, seda nimetakse, üks „tõsine jutt". Seda tööd andsin ühe aealehele, ja see leht saadab mulle minu waewapalga, minu töö eest 200 rubla.

Nüid olen ühekorraga nii rikkas, ja ühe tunni eest ei täädnud ma, kust mõne kopiku leiba jauks pidin saama? Sääl wõta, wõta ruttu!

Ülewäänatud tundmuses langesin ma põlwile ja tänasin Jumalat seda kõige heldemad, selle kogematta päästmise eest. Mina, minu naene ja lapsed olid „Lupaka" läbi kerjamisest päästetud.

Aastad jooksid edasi, minu naene ja lapsed surid, mina olin üksi oma warandusega. Kellele seda nüid anda? Tihti mõtlesin selle pääle ja tulin wiimaks selle otsusele:

Minu talu, kõige põldudegu, metsa ja tiigika, minu tagawara kassas seisaw raha, need tukatid keppi sees, lühidalt kõik, mis minu oma on, saab omale, sest tunnist minu tubli nõbu, Robert Born, minu sugulaste tuttaw nimi „Lupak"!

Selle „Lupakale" minu pääpärandajale teen mina kohuseks, et tema minu mõlemate õdedele 500 rubla, minu nelja nõbutele ja kahe tädile 300 rubla wälja saaks maksma; aga siis, kui sellel silmapilkul, kus see tõstament ette saab loetud, minu jäme kep puutumata ja terwelt minu surnukeha kõrwas lamab. Pole naad aga minu wiimast soowi kartnud, siis teen oma pääpärandajale kohuseks, et ta minu wennade ja õdedele, ega nõbu ja tädidele, mitte üht kopikud wälja ei maksa.